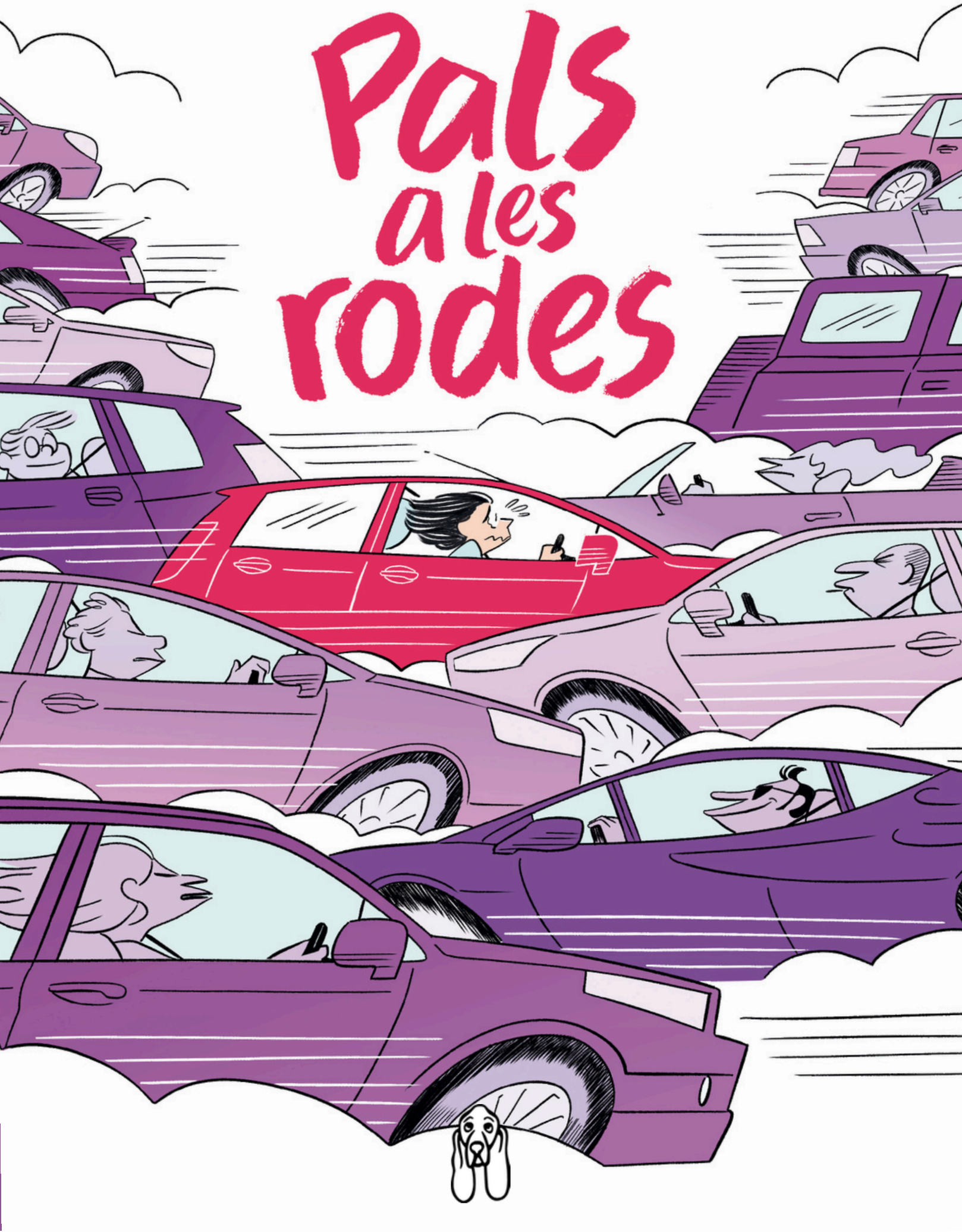
DOSSIER DE PREMSA

FINESTRES
CÒMIC

Sinopsi

UNA REFLEXIÓ PROFUNDA DES DE L'HUMOR SOBRE LA NOSTRA RELACIÓ AMB ELS AUTOMÒBILS.

Com afecta les nostres vides la dependència de l'automòbil? Com és fer-se gran en una societat on el cotxe s'ha convertit en un element omnipresent? Quin futur mediambiental ens espera amb un parc mòbil que no deixa de contaminar?

Pals a les rodes és un còmic fresc i honest que tracta un bon grapat de temes relacionats amb l'automòbil i el seu paper en la societat: des de la transformació del territori i les ciutats arran de l'expansió del cotxe fins a problemes de salut mental com l'angoixa o la por de conduir.

Fluida i juganera, Maribel Carod ens planteja una mirada femenina i feminista vers un món, el del cotxe, tradicionalment molt masculinitzat, i ens ofereix una observació reflexiva de la imparable roda del sistema capitalista i de la problemàtica del consumisme de cotxes associat a una poderosa indústria automotriu, tot plegat en el context actual marcat per l'emergència climàtica i les grans desigualtats socials.

Consulta la web

FINESTRES CÒMIC

L’autora

MARIBEL CAROD

(Barcelona, 1978) és humorista gràfica, autora de còmic i il·lustradora. Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, va completar la seva formació com a il·lustradora a l’Escola Massana i com a dibuixant de còmic a l’Escola Joso, on actualment forma part de l’equip docent.

La seva trajectòria com a humorista gràfica s’inicia amb autopublicacions, i es consolida a la revista *El Jueves*, on realitza historietes i vinyetes d’humor gràfic des de l’any 2016. Ha treballat com a dibuixant d’actualitat en directe pel programa *Els Matins* de TV3 durant vàries temporades i ha publicat en diferents mitjans, destacant el diari *Ara*, *Cavall Fort* i *Petit Sàpiens.*

Ha realitzat projectes de còmic per a segells com Norma Editorial, Grijalbo i Glénat Editions. Entre els seus reconeixements destaquen haver guanyat el XXX Premi Serra i Moret de Còmic i haver estat finalista del Premi ARA de Còmic de No-ficció en Català en la seva edició de 2023 amb la gènesi de *Pals a les rodes*, una història curta publicada al *Vinyetari 4* de Finestres que posteriorment ha desenvolupat en el seu primer còmic llarg en solitari.

Entrevista amb l'autora

D'on neix la idea de crear *Pals a les rodes*? En quin moment t'adones que el cotxe podia donar tant de si com per parlar de qüestions com el territori, el capitalisme o la crisi climàtica?

Tot va començar amb la idea senzilla de relatar en una petita història, en clau d'humor, la meva relació complicada amb la conducció, molt marcada per la meva ansietat al volant. Però, estirant el fil, vaig veure que el tema de partida donava per molt més.

Els cotxes formen part del nostre paisatge quotidià des de fa generacions i s'han convertit en un bé de consum que ens ha ampliat els horitzons i ha transformat les nostres vides. Però també han creat un sistema de mobilitat que ens ha fet més dependents d'ells, fragmentant el territori, accentuant les desigualtats socials i agreujant la crisi climàtica.

Vens del món de la il·lustració i el disseny, amb una llarga trajectòria a la revista *El Jueves*. Vas ser finalista del Premi ARA de Còmic de no-ficció en català, el germen del teu primer còmic llarg en solitari. Com ha estat aquest primer procés de creació d'una obra d'aquesta extensió?

Ha estat una experiència que m'ha aportat molt d'aprenentatge i autoconeixement, tant pel que fa al meu procés de treball com a les meves fortaleses i limitacions.

Tenia clar des del principi que volia que aquest còmic fos divertit i emocional, a més de tenir un punt de crítica i ser el més veraç possible. No ha estat fàcil trobar l'equilibri entre tots aquests requisits, i he fet molta prova i error per mirar de mantenir una fluïdesa constant en la lectura, com un cotxe en moviment.

A tot això s'hi va sumar la dificultat dels reptes de dibuix: moure els personatges constantment en un entorn majoritàriament sense vinyetes i dibuixar cotxes des de tots els angles possibles (el malson de molts dibuixants!). Però, per damunt de tot, no volia perdre de vista el que més m'interessa quan faig còmics: connectar emocionalment amb els lectors.

El món de l'automòbil ha estat tradicionalment molt masculinitzat. Quins estereotips de gènere has volgut qüestionar a través del còmic i com ho has fet?

La crítica al sexisme en el món de l'automòbil sobrevolava tot el còmic durant el procés de creació, però era tant el que es podia dir sobre aquest tema, que vaig decidir dedicar-li un capítol propi. He volgut posar sobre la taula totes aquelles falses creences que sempre he sentit i he patit sobre les dones conductores: que si conduïm pitjor, que si som un perill, que si no aparquem bé perquè tenim menys visió espacial, que si no sabem llegir els mapes, etc. Frases molt tronades i sexistes que ens han condicionat al llarg del temps i que contribueixen a fer que sentim més inseguretats i pors al volant.

Hi ha qui gaudeix conduint i qui ho viu com un petit malson. Al còmic introdueixes qüestions com l'angoixa, la inseguretat o la por de posar-se al volant. Per què creus que ens costa tant parlar d'aquestes experiències?

Durant dècades, la publicitat ens ha venut el cotxe com a símbol de llibertat, aventura, autonomia, estatus i realització personal, fins al punt de convertir-lo en una aspiració dins del nostre imaginari col·lectiu.

Davant de totes aquestes virtuts, costa admetre que posar-se al volant et pugui generar inseguretat, por o angoixa. Que, lluny de sentir-te lliure, autònoma i realitzada, només desitgis baixar del cotxe i deixar enrere la tensió i les situacions de risc que comporta conduir.

Però el món està canviant, i potser la idea del cotxe dins del nostre imaginari ja fa un temps que ha començat a trontollar. A més, ara som més conscients que hem de tenir cura de la nostra salut mental i és més fàcil parlar de les ansietats i les angoixes. Cada vegada trobo més gent que em confessa que pateix molt conduint.

En un context d'emergència climàtica, l'electrificació dels vehicles sovint es presenta com una de les grans solucions. Creus que estem davant d'una transformació real del model de mobilitat o simplement d'una manera diferent de continuar el mateix sistema de consum?

Com que no soc analista ni experta en la matèria, sinó una dibuixant que s'ha hagut de documentar força per fer un còmic, parlaré del que he anat llegint dels experts: si tothom pogués canviar el seu vehicle per un d'elèctric, continuaríem tenint problemes amb la recàrrega, el reciclatge de les bateries i l'ocupació de l'espai públic. Seria molt lucratiu per al sector de l'automòbil, però insostenible per a un medi ambient ja molt malmès. La transformació real del model de mobilitat només pot venir de canvis radicals en el nostre estil de vida. Com seran? Arribarem a veure'ls?

El còmic parteix de vivències personals, però també incorpora elements d'autoficció, exageració i humor. Com has trobat l'equilibri entre allò que parteix de la teva experiència i allò que et permets imaginar?

D'entrada, fer un còmic sobre la nostra relació amb els cotxes podia sonar feixuc o poc atractiu. I si ho feia a partir de la meva experiència personal, podia resultar molt avorrit o fins i tot dramàtic. Les vivències personals en brut moltes vegades no tenen tant d'interès i poques vegades funcionen tal com van passar. És en el record on es reimaginen i agafen una primera pàtina de ficció. Si traiem punta a aquests records i els passem pels filtres de l'humor, amb codis com l'exageració i la metàfora visual, sorgeix la màgia.

Si haguessis de triar una sola cosa de la nostra relació amb el cotxe que ens hauríem de replantejar urgentment, quina seria?

La nostra dependència. El fet que, molt sovint, agafem el cotxe per inèrcia pensant que és imprescindible quan, moltes vegades, pot haver-hi alternatives.

Després de dibuixar aquest còmic, mires els cotxes amb uns altres ulls? T'has reconciliat amb el volant o encara tens una relació complicada amb ell?

Miro els cotxes i veig artefactes d'una altra època, però cada cop més grans, pesats i monstruosos, amb estètiques de dubtós gust, ocupats majoritàriament per una sola persona, i em pregunto si no hi havia una manera millor de fer això de la mobilitat individual. Amb el còmic he pogut explorar molts angles de la nostra relació amb els cotxes. Entendre pot mitigar la incertesa de posar-te al volant. Però encara que pugui conduir, sempre a contracor, no crec que pugui canviar l'actitud d'extrema prudència i respecte cap a unes màquines davant de les quals som fràgils com porcellana.

Què t'agradaria que es preguntés el lector en acabar el còmic?

Hi haurà tantes preguntes com lectors, i cadascú haurà de trobar les seves. Deixo obert l'espai de reflexió.

I, per acabar, si els cotxes poguessin parlar de nosaltres, què creus que dirien?

Prou de tanta xerrameca, ens teniu secs! Més benzina, volem més benzina!

FINESTRES CÒMIC

Les pàgines del còmic

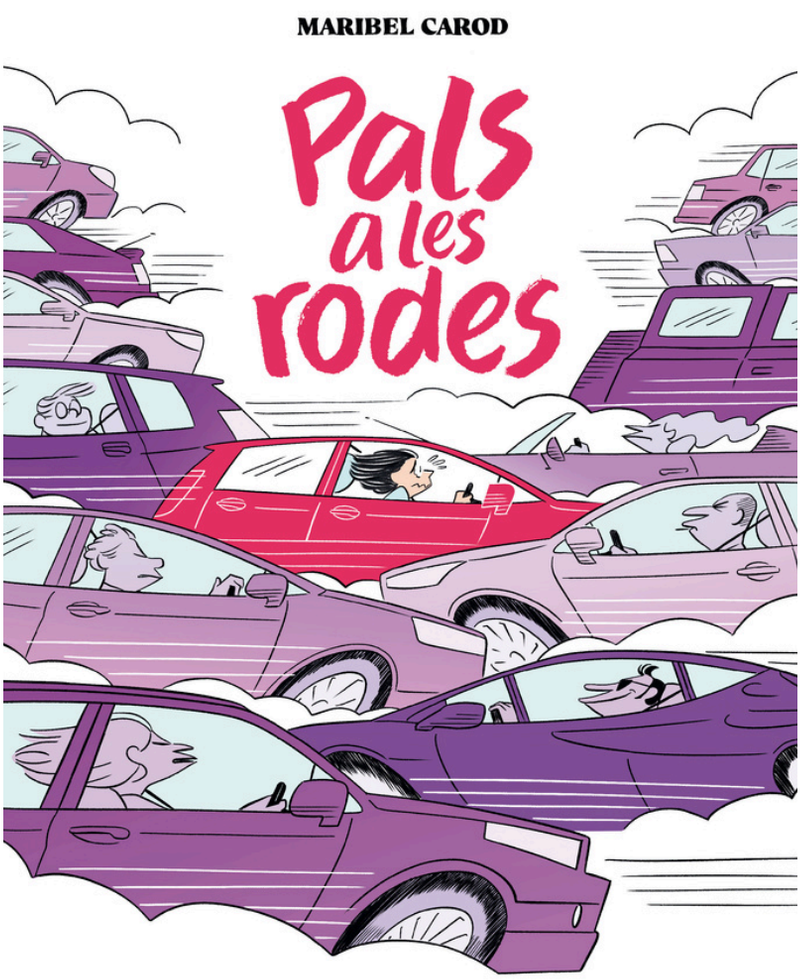

Comença'l a llegir

FINESTRES
CÒMIC

Fitxa tècnica

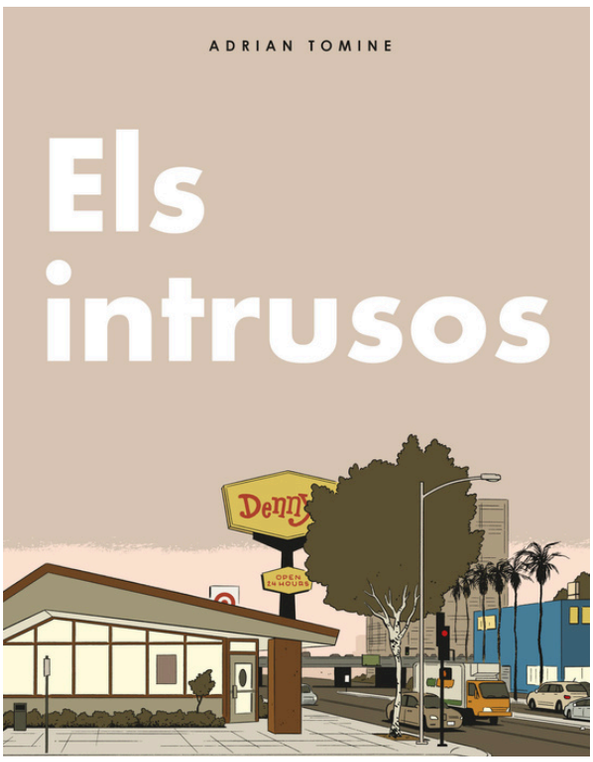
Títol: Pals a les rodes **| Autors:** Maribel Carod **| Data de publicació:** 25 de novembre **| ISBN:** 978-84-19523-47-1 **| PVP:** 24 € **| Pàgines:** 152 **| Format:** 19,8 x 26,6 **| Enquadernació:** Cartoné

Contacte

Premsa i comunicació d'Editorial Finestres
premsa@editorialfinestres.com

Llibres relacionats

Els intrusos, de Adrian Tominei

Els intrusos presenta sis històries imprevisibles protagonitzades per antiherois quotidians on sembla que no hi passi res, però en realitat hi passa de tot, tal com succeeix als relats de Raymond Carver.

Tomine retrata escenes del dia a dia i de buidor, glops de vida amb regust amarg, com el del paio encaparrat a triomfar amb una nova disciplina artística anomenada hortiescultura, la família que anima la seva filla adolescent tartamuda a convertir-se en monologuista d'humor o la jove universitària que descobreix que té una doppelgänger actriu porno.

Més informació

La cita, de Pau Valls

L'Hèctor és un conserge de mitjana edat amb poques habilitats socials i que encara viu amb la seva mare. En Víctor és el xofer d'un mafiós que el posa a prova amb un encàrrec complicat. Tots dos tenen una cita. El primer, amb una dona que ha trobat a internet però encara no ha vist mai; el segon ha de lliurar el cadàver que porta al maleter del cotxe en un punt concret d'una carretera perduda. Ambdós enfilen el camí en sentits oposats, però el destí fa que s'estampin. Afortunadament, surten il·lesos de l'accident, però els cotxes han quedat inservibles, així que en Víctor amenaça l'Hèctor a punta de pistola perquè l'ajudi a carregar el mort.

Més informació